

medlemsblad for Drammen klatreklubb

Tradisjonen tro er årboken her leeeenge etter at den skulle ha vært her. Redaktøren er en tålmodig mann, og velger å vente på stoff. Dette er noe jeg gjør for å prøve å få fram mangfoldet i klubben. Dette er desverre ingen lett oppgave, da skrive-lysten ikke vokser på trær blant klatrerne. Jeg vil med dette utfordre samtlige dkkære til å komme med et bidrag til neste årbok. Redaktørens drøm er forøvrig å lage en årbok i en bedre kvalitet. En årbok i farger, og kanskje trykket på litt fint papir hadde nok løftet verdien på den, og kanskje inspirert i enda høyere grad. Vel vel, det var redaktørens drøm. I mellomtiden kan dere kose dere med denne, og tenke på hva dere kan bidra med til neste utgave. For i skrivende stund så vet redaktøren at medlemmene har vært svært aktive. I allefall på reisefronten. Få det ut, og vær med på å inspirere enda flere til å dra på tur. På den måten kan vi sammen skape et sterkere og bedre miljø i

Drammen.
Pusher☠

Styret i 1998 var:

Ole Martinsen: leder
tlf: 32886926 / 32831444
Geir Ellingsen: sekretær
tlf: 32894574 / 32846985
Håvard Sveen: kasserer
tlf: 32885776 / 90540420
e-mail: rasken@online.no
Rune Larsen: nestleder
tlf: 32895686 / 32203288
e-mail: rune.larsen@eltek.no
Tom Atle Bordevik: Crux
tlf: 32884981 / 32880810
e-mail: pusher1@al.online.no
Sven W Svendsen
tlf: 32268616 / 32205000
Anders Johansen
tlf: 32856495 / 32200459
e-mail: andej@online.no
Thorkild Jakobsen: Crux varamedl
tlf: 33054954 / 32818495
Geir Falkevik
tlf: 32885494/92695136
e-mail: geir.falkevik@autek.no
Jonny Jørgensen:
Sikkerhetsansv varamedlem
tlf: 32883215 / 32266471

Fact's:

Drammen Klatreklubb
Postadresse: DKK
pb 1424
3001 Drammen
Postgirokonto: 0826.06.47718
tlf: 32 84 68 30

Innhold:

side 1: Denne
side 2: Tutta & Pusher☠
side 3-4: Tutta & Pusher☠
side 5-6: Sunnmøre+Hook
cabana

WILD COUNTRY

Ferie med fransk åpning.

En historie om fotball, knuste drømmer, og masse rødvin.

Tutta og Pusher var "hole" på en ny klatreferie etter fjorårets nydelige opphold i Lofoten. Hvor skulle de dra? Mange steder ble diskutert, og til slutt tippet vektskålen i retning av Frankrike. Dette på tross av rapporter om varme som var helt ubeskrivelig og et pågående fotball-VM. At franskmenn var et arrogant; ikke-engelsktalende folkeferd hadde de også hørt. Men allikevel, artikler i "Climbing" og "Rock & ice" hadde gjort et solid inntrykk på Pusher. Tutta synes også det så fint ut, og utsiktene til sol og varme var definitivt ikke negativt for henne. Som sagt så gjort. Etter en biltur på ca 25 timer kom de til Paris, her skulle de bare kjøre rett igjennom byen til Fontainebleu, som ligger 5 mil syd for Paris. Det skulle vise seg å ikke bli så lett, men etter 5 timer og mye kø og fram og tilbake så klarte de ved hjelp av en **vennlig** franskmann å komme ut av byen. "Aldri mer Paris!" sa Tutta. Forurensingen var til å ta og føle på, men de fikk iallefall et glimt av "Stade de France" hvor VM-finalen i fotball skulle spilles. "Fontainebleu!" skriker Pusher idet han ser skiltet til det forgjettede land. Stedet som tidligere kun er besøkt i drømme er bare få kilometer unna. Og ja helt riktig, rett ved veikanten ligger steinene. Det første stedet Pusher får øye på steiner, viser seg å være "Bas conier", det hotteste stedet å buldre på i hele Fontainebleu. Pusher måtte prøve kvaliteten på steinene! Med en kolossal manko på søvn, etter en laaaang kjøretur nonstop fra Drammen, var vel ikke resultatet annet å vente. En Catch gradert Fontainebleusk 5, fikk Pusher ned på jorda rimelig kjøpt. (i dobbelt forstand) (fontainebleu 5 tilsvarende norsk 7-). Deretter begynte jakten på mat og camping. Matsankingene gikk greit, men campingens derimot var et større problem. Den måtte være kamuflert etter alle kunstens regler. Det bar mot kveld og overnatting på betalcamping var ikke et alternativ for et anstrengt feriebudsjett. "Hva gjør vi nå!" sa

Tutta, åpenbart ulykkelig over situasjonen. "Vi camper i bilen" svarte Pusher selvsikkert. Han fortalte ikke historiene om ulovlige overnattinger i skogen. Det gikk heldigvis bra, og dagen derpå var det duket for buldring. Det første feltet de besøkte het

"Rocher canon". Frokosten ble inntatt på parkeringsplassen, og den nydelige franske maten

(baguetter fylt med alskens deiligheter) sløvet oppmerksomheten såpass at de ikke merket at det rullet en norskregistrert bil

inn på plassen. "Hallå!" I helvete

tenkte Pusher, den stemmen

kjenner jeg! Jo riktig, det var

Göran og Borge fra Sogndal,

sammen med ei

svensk berte

som kom

slentrende

de

bo

rt

over.

(Gö-

ran og

Borge kupp-

pet klubb-

konkurransen sist

klubbmesterskap).

Verden er liten, det

skjønte vi da. Etter å ha

kommet seg over den første

overraskelsen fikk Pusher dratt

litt "beta" ut av dem. (hvor er cam-

pingen osv) Dermed fant de både

frem til campingens og to vanvittige

handlesentre. Matbutikken var på størrelse

med Tybring Gjedde og solgte alt fra mope-

der til kembopålegg, og de ble ekspedert i en av

totalt 61 kasser. Dette var så fascinerende for de to

turistene at de tilbragte opptil flere timer her hver

gang. Rocher Canon var også fascinerende, men det

var meget varmt og hardt der. Etter en koselig kveld

(alle kvelder var koselige, så det blir ikke nevnt flere

ganger i denne feriebiografien), våknet de opp til en

ny solfylt dag, og turen ble lagt til Appremont. Dette

var et felt hvor problemene var veldig spredte, og

det var vanskelig å finne frem. Pusher syntes de blå

problemene var kule og lette. Tutta derimot har

ingen formening om dette, fordi hun koste seg

mest i skyggen og betraktet sin kjære som på død

og liv måtte opp og inspisere toppen av de store

steinene. "Blir det en geolog av ham, tro?" Vel,

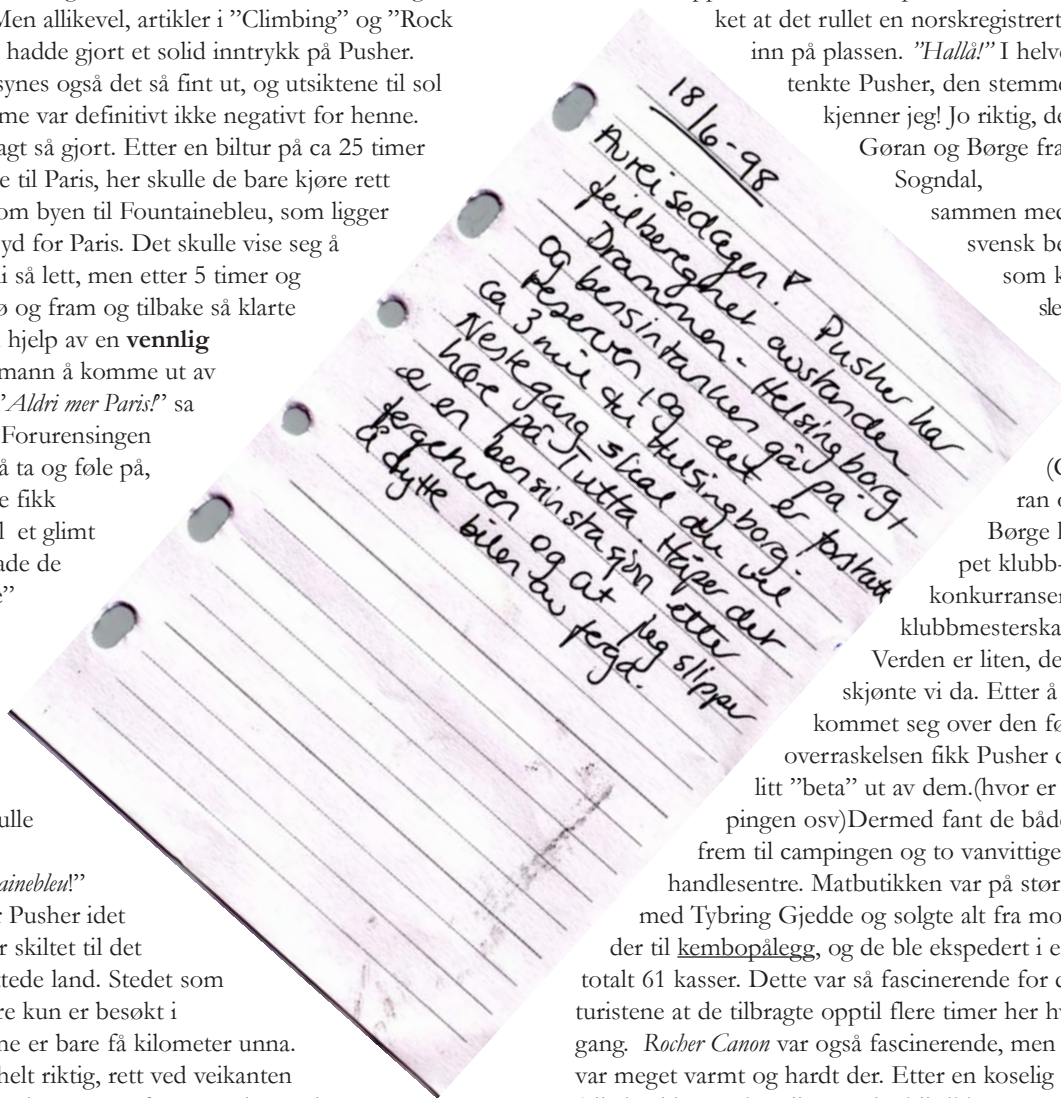
etter en herlig lunsj, dro de til Elephant for å inspi-

sere flere steiner. Tutta tenkte at dette måtte bli

favorittstedet, for her var det jo ganske kult. Surre-

alistiske formasjoner på steinene, med elefanten

som den største attraksjonen. Etter dagens harde

økt, bestemte de seg for at neste dag skulle være hviledag, og denne dagen brukte de til å kose seg enda mer. Dessuten hadde de kommet over ei sjappe på handlesenteret hvor de solgte kjempegod hjemmelagd vin for en tier. Til dags dato angrer de på at de ikke smuglet mer av denne væsken. Den siste klatredagen her i Fountainebleu startet i *Bas Cuvier*, og her fikk Pusher gått en hard 5+, tenk det!!! Etter gjentatte fall, og forsøk på selklatring for å komme over kanten, har Pusher fortsatt arr på baksiden av overarmen. Smerte er deilig!! Denne bragden ble belønnet med lunsj, og etterpå bar turen til *L"elephant* og Tutta syntes det var på tide å utfolde seg litt, så hun gikk en 4"er. Gleden var stor helt til en franskmann av god årgang i sixpence jogga opp bulderen etter å ha stått i 10min og ventet på at Tutta skulle gjøre seg ferdig....Sjelden har fallhøyden vært så stor! Men Pusher syntes at Tutta var flink, han. Tutta ble også nesten litt sjalu, fordi Pusher har bare godord å si om sin kjære "*crashpad*" etterpå. Dette skyldes at elefanten var så høy at han fikk høydepsyke og falt ned. Og jaggu traff"n ikke "*paden*", gitt! (den animalske steinen er 6,5meter høy!). Etter denne begivenhetsrike ettermiddagen var det tid for å kose seg litt. Det var en litt merkelig stemning den kvelden, den siste i *Fountainebleu*. En følelse av vemod og tristhet, det hadde jo vært så fint. Et annet minne fra *Fountainebleu* er kvelden da Norge slo Brasil. Tutta og Pusher hørte denne kampen på fransk radio, og forsto ikke en døyt, bortsett fra at Norge gjorde det bra. Denne slutningen ble trukket etter at navnene Flo og Taffarel var de mest nevnte under sendingen. Morgenen etter bar turen sydover, og oppover. Etter en lang dags kjøring kom de fram til *Chamonix* (1000moh). Planen var å gjøre noen turer i fjellet. Etter referanser fra Tor Erik skulle fjellene her inneholde nydelig klatring på granitt, noe som ikke skulle være helt ukjent for oss vikinger. Tilkomsten til dalen ved "*Mer de glace*" var via jernbane, ikke akkurat NSB-varianten, men en svært bratt bane med tannhjul mellom skinnene. Etter en natt på camping var det av sted til jernbanen. Den var stengt pga ras!! Fortvilelsen var stor, uten denne jernbaneturen ville turen bli vel drøy, men det var ikke noe å gjøre med det pr nå. I stedet ble kirkegården i Chamonix avlagt et besøk. Her ligger bla ikke ukjente *Edvard Whymper* (en av førstebestigerne av Matterhorn). Gravsteinene som er formet som fjell tilhører folk som har omkommet i fjellet. Ganske nedpsykende å gå rundt der å kikke. Etter dette ble det en tur til en av de mange lokale utstyrslangene. Både priser og utvalg gjorde Pusher vanskelig å ha med å gjøre. Han ville simpelthen ikke forlate butikken. Etter å ha passert disken med "jern" gikk han rundt med et tomt blikk, akkurat som i koma, men etter å ha vært innom alle avdelingene minst tre ganger sa Tutta stopp. Dette gadd i hvert fall ikke hun! "*Life"s hard*"

tenkte Pusher og fulgte slukøret etter, mens tankene var igjen i den 8 meter lange disken som var fylt til randen med "stash". Ved ankomst til jernbanestasjonen var det klart at det ville gå et tog om en times tid. Billetter ble hamstret og sekkene ble atter en gang kontrollert, så ingenting skulle være glemt. En bratt togtur, sammen med et pent utvalg av turister, var de oppe og kunne begynne på turen innover iblant fjellene. Først ned en bratt vegg med stiger og hele greia, til og med rekkverk har franskmennene montert på anmarsjen. Så bar det ut på breen. Tutta var ganske fascinert av det å gå på bre, men synes også det var litt skummelt. Sprekkene var jo så dype. Etter en times trasking på bre begynte Tutta å føle behov for pause. Deretter bar turen oppover fjellsiden hvor anmarsjen holdt samme høye standard med trinn, stiger og rekkverk. Om det var den tynne luften, eller den store ryggsekken vites ikke, men behovet for pauser var sterkt tiltagende for Tutta. Etter å ha gjort unna de grøvste høydemeterne så sa ansiktsfargen til Tutta at nå var det nok. Pusher tok hintet og fant en fin leirplass, der de slo opp teltet og lagde et nydelig måltid mat. Etter å ha krøpet godt ned i soveposene, våknet Tutta med ett opp av et forferdelig tordenvær hun aldri før hadde vært vitne til. Angsten grep et hardt tak om hjerterota hennes, og hun spurte Pusher forferdet om de lå trygt. "Ta det med ro, jenta mi. Det er jo jeg som har rigget til teltet", var svaret hun fikk. I sin hengivenhet sovnet hun på et blunk, etter heltens velvalgte svar. Været de våknet opp til var ikke stort å skryte av, men turtelduene pakket "racket" og la av sted til den utvalgte rute. "Kjappa på, før det begynner å regne", messet Pusher mens Tutta slet seg oppover. Plutselig fikk de øye på *Montenvers*-hytta de egentlig skulle overnattet på hvis Tutta hadde orket, men synet av denne "fadet" ut mens tåka kom snikende. Dette reddet Tutta fra en klatretur, og de satte av sted til base-campen så fort som bare det. Neste dag ble også en fiasko sett fra Pushers synspunkt, fordi været var ikke bedre, og Tutta var blitt sjuk. "Nei, vi pakker sammen og drar sørover", var Pushers konklusjon. Vel nede på breen, kom Tutta i sitt ess, fordi brevandring falt i smak, og hun trasket i vei med lånte stegjern. "Detta må vi gjøre oftere, og forresten ønsker jeg meg sånne til jul", jublet hun til ryggen til Pusher som kunne skimtes i det fjerne. Solbrente, men dog lykkelige var de vel nede i dalen, og bestemte seg for å ta en bedre middag ute før Corollaen skulle bringe dem videre til *Val Durance*. Med et par øl innabords fra en pub i *Chamonix* hvor de viste Norge-Italia på storskjerm, falt bilkjøringsansvaret på Tutta. Mørket falt på før de fikk sagt eplekake, og oppoverkjøringen over fjellpass slet ut Tutta psykisk, så Pusher måtte overta til tross av at hadde drukket. Tutta hadde heller ikke nå noen betenkeligheter med å gi fra seg litt ansvar til den barske sam-

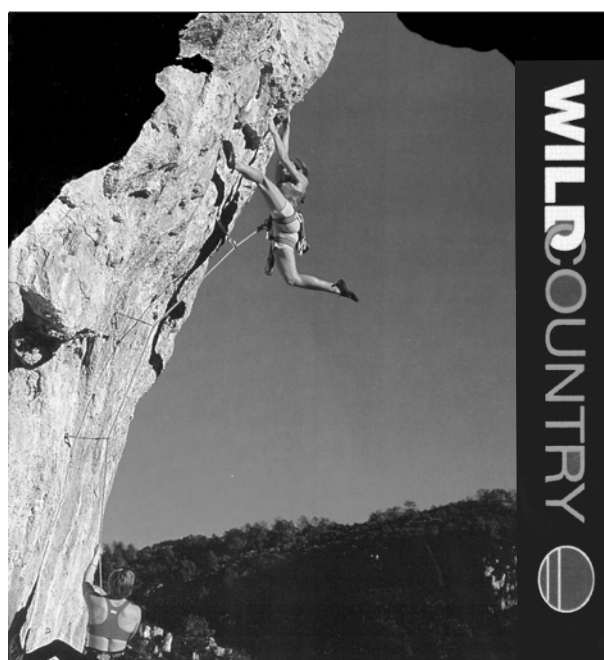
boeren sin. Avreisetidspunktet de hadde valgt var mindre smart, fordi franskmennene hadde ikke våknet opp til liv når de kom frem. Alle campingplasser var stengt for natten, så alternativene skrenket seg inn til å bli sovende i bilen. Tutta er av det kresne slaget, så hun bjefet sint til Pusher da han våknet at ”jeg har fa.. meg ikke sovet et sekund”. De besluttet at de skulle kjøre litt rundt, etter råd fra Norsk Klatring, og en fenomenal artikkel der. Artikkelen var det eneste de hadde av informasjon om stedet, men den fortalte om bøtter av ruter i alle vanskelighetsgrader. Turen gikk da til et sted kalt *Freissinières*, og her fant de en campingplass hvor de fikk tatt seg en liten lur. Plassen lå i meget naturskjønne omgivelser, og Tutta fant seg til rette med en gang. Som nabo fikk de et telt fullt av nederlandske klatrere, og de hadde med seg en hund, Shandor, som nordmennene ble svært forelsket i. *Freissinières* er en dal spekket med klatremuligheter, og til og med Pusher fikk brynet seg her. I et stekende varmt vær ble Tutta nødt til å beine etter Pusher som var i full galopp oppover fjellsidene. ”I morgen må vi i hvert fall ta med oss 4,5l vann”, konkluderte de med etter 1.dags svettetokt. Vannet på radiatoren var fortsatt kokende da de kom tilbake til kjerra...Som vanlig lesket de strupene sine med deilig rødvin på kveldene, og fyllte opp magesekkene med baguetter i alle slags former. Før de krøp ned i soveposene sine lekte de med Shandor som var en hund etter fotball. Et sted som de vendte tilbake til så fort solen vekket de opp, var *La Grande Farlaise*. Her var det så utrolig mange ruter, at Pusher omtrent gikk i stå. Stakkars Tutta. Med oppskrubba knær og såre fingre pestet hun seg gjennom alle dagene de tilbrakte her. Rutene var lange og bratte. Tilretteleggingsgraden av klatrefelt i Frankrike er høy. Det er alltid en plass å parkere på rett i nærheten, samt skilt som viser hvor man skal gå for å komme til klippen. Når man kommer til klippen så blinker det i borebolter så langt et øye kan se, og man vet at rekken fortsetter også utenfor synsvidde. Løse tak er fjernet eller limt på plass igjen, så det er en ganske urban opplevelse. Et av feltene de var på var sogar tilrettelagt enda mer. Her var det til og med hogd tak på rutene, ikke bare en men alle!! Dette såret Pusher litt, at tilretteleggingen har kommet så langt. Så etter et par ruter på dette feltet dro de videre. Også på dette stedet var de og shoppet, og de måtte smertelig erfare at parkeringsskikken til sørfranskmenna ikke er som ellers. Med sine siste krefter måtte de løfte bort en bil for å kunne kjøre videre til neste klatrefelt. Før de dro på ferien lovt Pusher at Tutta skulle få bade i Middelhavet, men siden det var så fint her, måtte hun nøye seg med en liten dukkert i et idyllisk alpevann. Det var OK, det altså!! På ”beachen” var det et gatekjøkken, og siden de var i Frankrike, måtte de prøve pommestruer med majones. ”They fucking drown

“em”. Sitat Pulp Fiction. Det smakte som det høres ut. Jævla feite greier!! Etter å ha grilla flesket dro de videre på klatretokt. Pusher har nok lyst til å fortelle om den fine 3-taulengders ruta de gikk, men Tutta vil helst at det skal være en personlig opplevelse som skal holdes hemmelig. Psyk psyk. Nei, da kan vi heller fortelle om en 6c som Pusher hadde tenkt å prøve å få med seg skalpen på hjem. Denne var ikke veldig lang, men veldig buldrete med et markert crux. Etter litt prøving og feiling klarte han endelig å gjøre cruxet, bare for å bli dratt av på neste flytt fordi grigrien låste seg. Da følte Tutta seg dum, men Pusher beroliget henne med at det ikke gjorde noe. Dette mente Pusher også! Dette var nemlig en opplevelse som gjorde at Pusher revurderte hvor viktig det var å få gått den fordømte ruta, og dermed bar det til campingen for en romantisk aften med masse vin. Dette var den siste dagen de hadde igjen av ferien. Derfor koste de seg noe helt forferdelig, og det ble en sen start neste dag. Veien hjem gikk via *Italia, Østerrike og Tyskland* til ferja i *Puttgarden*.

Oppsummering: Da de kom hjem viste turtelleren på bilen at de hadde kjørt 5940 km. Bilen hadde oppført seg eksemplarisk, og det var de glad for. Pengeforbruket hadde ikke vært ille heller. 12529,50 hadde de brukt, og en stor andel av disse var gått med til å shoppe 403,3 liter bensin. I løpet av turen skiftet Pusher truse 4 ganger, mens Tutta måtte opp i 9 ganger. Hver gang ble feiret med en flaske rødvin (til 9,-) og en liten omgang i en tilfeldig valgt sovepose(trangt og gratis).

Tutta & Pusher☺

P.s:Planlegger du/dere tursørover, så ta gjerne kontakt for ferietips.

Sunnmørsalpene i Juni

Midt i juni dro to staute karer fra Drammen til Vestlandet for å nyte alt det nydelige sommerværet som var meldt, stappa oss inn i Golfen, og kjørte i svarte natta, og tok ei fårepølse i Ålesund (smakte jæv.....) så ferje mot Ørsta, og på kjerrevei mot Molladalen. Vi bestemte oss for en liten lur i bilen før vi skulle traske 1000 høydemetere, eneste problemet var at den «lille»luren ble på 6–7 timer. Fikk summa oss etterhvert, og trasket oppover Molladalen med mat og utstyr for 5 dager, så sekene veide ca lette 26 kilo!

Endelig oppe ble vi overrasket av mye juni snø, men fant en fin teltplass, med en fin kolle hvor det gikk an å gjemme seg bak når man måtte «tømme ryggen», men dette ble et problem ettersom dagene gikk og sunnmørske speidere hadde teltplass midt i mot vår «tøm ryggen plass».

Vi hadde hørt mye spennende om Bladet, kniven, Sofaen, Raudetårnet og andre morsomheter.

Herr Sveen og undertegnede bestemte seg for å prøve bladet første dagen, vi satte i gang med friskt mot og passerte «Reiulf Steen» i godt driv, hele tiden hørte vi lyden av stein og snø som raste rundt oss på alle sider. Vi skjønnte fort at bladet var uaktuelt, og satte kursen mot H3-nåla, det var en meget heftig oppstigning med kaving, snøkrabbing, og en god porsjon med kaldsvette, når det raste under beina våre.

Endelig på toppen av Nåla var det en ypperlig utsikt.

Og som alltid på denne turen hadde vi problemer med nedstigningen, hvis noen lurer på hvordan ha orden/kontroll på tauet kan herr Sveen fortelle at det lønner seg ikke å løsne en stein på 70kg over taua våre (det blir bare mye slit av sånt, men jæv.. artig etterpå)

Etter som dagene gikk ble vi mestere i «snowsurfing».

På kvelden mens vi satt og ventet på

Håvard's potetmos som var satt til heving! (hmm, er dette tips fra Ingrid Espelid?) så vi et snøfritt tårn som lokket oss med sin rødfarge, nemlig RAUDE-TÅRNET. Dette skulle være grei femmerklating. Etter bratt anmarsj til innsteget, begynte ruta i et dieder, når undertegnede hadde gått hele 3 meter måtte han gjøre holdt, p.g.a vår gode orden/kontroll med taua! Begge fikk merke at å gå som annenmann med sekk var TUNGT!

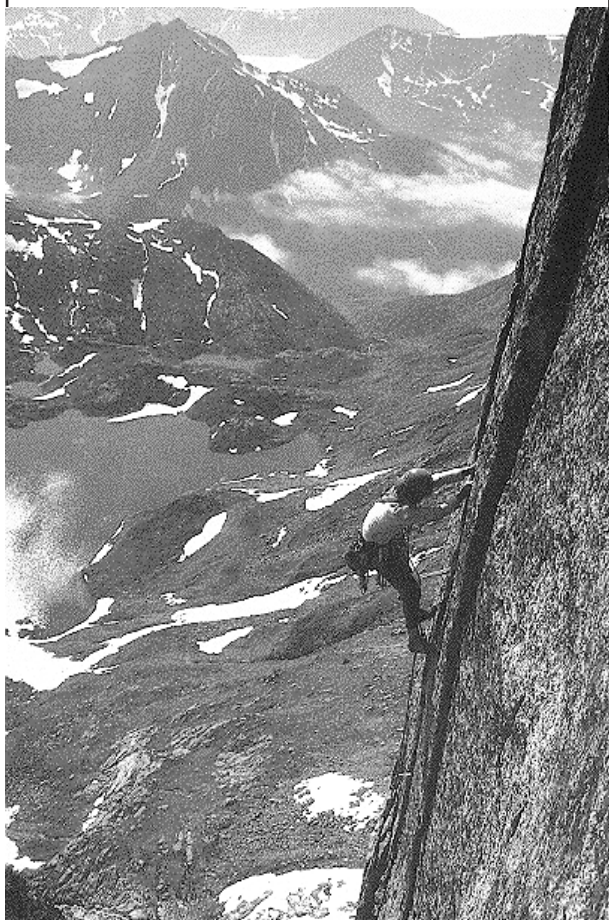
Været var helt rått!!! Det hadde regnet i flere uker, men selvfølgelig var det strålende vær når Drammensgutta var til stede. På toppen av tårnet satt to solbrente gutter, og kvittet seg med all mat og drikke, for nå skulle det jo bare være en kort rapell ned igjen. Eneste problemet er at denne rapellen tok 4 timer, grunnet nok en gang ypperlig kontroll av tau, dette førte ikke til mindre enn at etter 55 meters rapell, ble det led opp til toppen på enkelttau for å løsne på floken. Etter nok en gang å ha hilst på toppen prøvde vi denne gang og finne riktig rapellvei, første rapell gikk greit, men så var det dette med taukontroll, tauet festet seg selvfølgelig igjen, men takket være turens eneste gode forslag ordnet dette seg. Vel nede ved innsteget var det en heftig «snowsurfing» ned til leirplassen, da var det bare 5 timer siden vi forlot Raudetårnet første gang.

SÅ brøyt HÆLV.....løs, skalle bank lik 5dagers fylletur, og mage som løsement(fløsh!!)

P.g.a økende skallebank o.l bestemte vi oss for å sette kursen mot bilen, men herr Sveen spratt nedover som en vårkåt geit, mens undertegnede kavet som en skadeskutt gris nedover dalen, det så såpass ille ut at herr Sveen ikke engang ville ta bildet av monstret.

Etter to dagers hvile, brukte vi dagene til Torskefiske i på Atlanterhavsveien, og «Snowsurfing» ned fra Romsdalshom.

Plutselig i en heftig «snowsurf» nådde Håvard undertegnede bare til låra! Hmm, et hull i snøen??? SÅNT SKJER!!

Takk!

Redaktøren vil med dette rette en stor takk til bidragsyterne til denne årboken. På vegne av klubbens medlemmer er dere med på å holde interessen oppe, og jeg vil ønske alle medlemmene god tur videre på nye eventyr. Men som sagt, tusen takk for bidragene. Dere vet hvem dere er.

Pusher☺

Retur:

DKK

PB 1424

3001 Drammen

Hook Cabana

Her står vi på første stand (Jonny og Michael). Vi hadde tatt turen til Askfjell av en grunn, å gå en ny rute! Etter at jeg (J) og Tom Atle hadde ført opp en linje (Gang på gang) var jeg "sugen" på mer. Da jeg fortalte Michael om flere nydelige linjer i en vegg på +/- 100 meter, ble han gira. To dager før julaf-ten (97?) dro vi med mye utstyr og godt pågangsmot. Vi var tente!!! Ruta har samme første tau-lengde som G på g. Jeg skulle lede andre tau-lengden. Det så ut som grei teknisk klatring et stykke opp, men så ble det plutselig tynt gitt, hva ventet meg videre Ca. 8 meter opp var det A1 (lett teknisk gradering), så begynte moroa med bladbolter og tynne riss. Jeg hadde klatret opp ca. 8 meter til og hadde en 3 1/2 friend som var GOD. Her var det ikke noe å bekymre seg tenkte jeg! Så jeg banket inn en Pecker (tynt sikringsmiddel), reiste meg opp i taustigene. Over meg til høyre hadde jeg en stor blokk, som jeg hadde bestemt meg for å holde meg unna (løs blokk). Da det ikke var noen andre muligheter la jeg en Lowe Ball (liten kamkile) i blokka. "Jeg legger en Ball i blokka, jeg skal bare støtte meg til den for å rekke lengre" kauket jeg ned til Michael på stand. Så reiste jeg i Ball'en og kjente et lite nøkk. Hva skjer? En liten titt opp på sikringen. Det var alt jeg rakk før jeg lå i fritt fall! 7 meter lenger nede traff jeg et lite sva med hofta, og spratt ut og ned fra veggen et par meter til. "Hva skjedd" hørte jeg fra Michael som var "litt" nærmere nå enn sist jeg vekslet ord med ham. "Ball'en røyk ut, men hvordan kan jeg ha falt så langt?" Jeg sto jo rett over en god sikring! Det hadde vært så mye slakk i sikringskjeden + at Michael hadde blitt dratt opp to meter fra stand. Jeg var i god form, bare litt øm i hofta. Undertegnede var litt skjelven da han fikk karret seg opp til der han var før han trynet. Jeg borret en bolt og beveget kroppen over blokka. Deretter var det A1 et stykke rett før stand. Fem skyhookbevegelser tok meg opp på standplass. Jeg heiste mens Michael rensket taulengden. Det var korte dager på den årstiden så vi overnattet i portaledge (Etpunkts hengekøye). Dagen etter var det Michael's tur til å lede. Han brukte laaang tid på få meter (vanskelig teknisk klatring er svært tidkrevende) så vi fant fort ut at vi ikke ville nå toppen denne turen. Vi fikset tau til senere bruk. Rett før nyttår var vi tilbake og gikk siste taulengde. Resultatet ble en fin "mekkerute" (A3) med mye skyhooking og en del tynn teknisk klatring. Det er borret 10mm og noen 6mm bolter, rappelrute. På en høstdag er det mulig å gå denne på en lang dag, midtvinters trenger man 2-3 dager. FJELLET ER STENGT MELLOM 15. AUGUST OG JANUAR.

Det begynner å bli noen ruter på veggen så ta turen!!!!

Hilsen Jonny og Michael

WILDCOUNTRY